

Ved fremsættelsen af lovforslaget henviste *handelsministeren* kort til den debat, der i de to tidligere folketingsår havde været om ændringer i beværterlovgivningen. Ud over de tidligere foreslåede ændringer indeholdt lovforslaget nogle nye ændringer, hvoraf de fleste var en følge af de forhandlinger, der havde været ført mellem handelsministeriet og folketingets udvalg angående beværterloven.

Vedrørende den foreslåede nye regel om udvidet adgang til dispensation fra forbuddet i lovens § 8 mod at have *mere end ét fast forretningssted inden for samme kommune*, en regel, der blev genstand for omfattende debat i folketinget, udtalte ministeren:

„Som bekendt indeholder den gældende lovs § 8 et forbud mod, at beværtere og gæstgivere har mere end ét fast forretningssted inden for samme kommune. Når den lokale bevillingsmyndighed og kommunalbestyrelsen, i København magistraten anbefaler det, kan handelsministeren imidlertid gøre undtagelse fra det omhandlede forbud. Tilsvarende bestemmelse fandtes såvel i beværterloven af 1912 som i 1924-loven, og baggrunden har i det væsentligste været at søge deri, at man — på linje med, hvad der gælder om næringslovens forbud mod, at handlende har flere forretningssteder — ville søge at hindre koncerndannelse. Bestemmelsen er da også hidtil af handelsministeriet praktiseret på en sådan måde, at man som hovedregel kun har meddelt tilladelse for beværtere til at have ét ekstra forretningssted, f. eks. en sommerrestaurant — såsom her i byen Tivolirestauranten — eller til at drive accessorisk beværtning for en forening, en lege eller anden tilsvarende sammenslutning.

Det er imidlertid mit indtryk, at *tiden i nogen grad er løbet fra denne restriktive bestemmelse*, og den foreslåede ændrede affattelse af § 8, stk. 1, skulle søge at bøde herpå. Det må vist erkendes, at der blandt den stedse voksende, udearbejdende del af befolkningen eksisterer *et stort, hidtil utilfredsstillet behov for billige spisesteder*. En vis form for stordrift synes at være den eneste mulighed for at tilvejebringe det økonomiske grundlag for etableringen af lignende billige og hurtigt funktionerende spisesteder som dem, man kender fra vore nabolandes større byer. Jeg vil dog i denne forbindelse understrege, at handelsministeriet nøje vil påse at administrere bestemmelsen med den fornødne hensyntagen til eksisterende, berettigede erhvervsinteresser, ligesom man, selv om det er fundet rigtigt at ophæve kravet om de lokale myndigheders anbefaling som betingelse for en dispensation, vil tage videst muligt hensyn til det lokale selvstyre.“

Ved 1. behandling udtalte *Axel Ivan Pedersen* (S) tilfredshed med, at ministeren havde udvist et dristigt initiativ ved forslaget om ophævelse af forbuddet mod meddelelse af beværterbevilling til en ægtefælle, når den anden ægtefælle i forvejen havde bevilling i samme kommune. Samme dristighed kom til udtryk i forslagets § 8, der åbnede betydelige fremskridt med hensyn til mulighederne for op-